

mark til Tyskland, saa kan det ærede Medlem maaske hædre sig selv med det smukke Tilnavn „Arbejdsløshedens Organisator“.

Det ærede Medlem er dog gaaet med til Beskyttelse for andre Ting, saa jeg synes, at det ærede Medlem maa indrømme, at 1 Kr. paa en hel Dragt er mindre end intet. Der er andre Satser, der ere blevne satte ned, jeg nævner f. Eks. forskellige Glasvarer, og jeg ønsker at nævne dem i Anledning af en Insinuation, som er rejst her i Tinget. Jeg hører til dem, som ere misfornøjede med Landstingsmanden fra Odenses (Hey) Forhandlinger med det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), men jeg vil sige, at har han maaske været for haard mod andre, saa har han ikke været bedre mod de Industrier, hvor han selv har været interesseret, thi de Herrer ville kunne indse, at overalt paa Glaspositionerne har der været foretaget betydelige Nedsættelser, saa Glasvarerne høre til de Positioner, som have faaet de afgørende Nedsættelser. Jeg maa i alt Fald gaa ud fra, at den ny Glasindustri i Fremtiden kan bære det, den er jo bleven omorganiseret, sat i en Trust og kommer vistnok ogsaa ind under andre tekniske Forhold. Men der har i alt Fald her været en Nedsættelse, som gør, at enhver Insinuation mod et enkelt Medlem af Landstinget maa tilbagevises. Som sagt, jeg har ikke været glad ved den Optræden, det ærede Medlem fra Odense har udvist, men jeg vil indrømme, at de Fejl, han har begaaet, har han begaaet ikke som forhandlende Toldudvalgsmedlem, men fordi han nu en Gang lider af den Sygdom at være frikonservativ, og det kan han jo ikke gøre for.

Med Hensyn til de finansielle Satser er der blevet sagt i Landstinget, at der var nogle Punkter, hvor man kunde gaa noget længere ned. Saa vidt jeg kan se, var det Kaffe, idet man gaar ud fra, at de 8 Øres Nedsættelse paa Kaffe er ingenting. Det er 1 Øre pr. $\frac{1}{8}$ Pund, og da Kaffen hos fattige Familier og for Resten ogsaa hos mere velhavende Familier bliver fortyndet med Cikorie og Løvetand, saa vil denne Øre pr. $\frac{1}{8}$ Pund være en saa uendelig lille Fordel, at jeg tror, det vilde have været bedre, at man, naar man vilde reformere paa Kaffetolden, havde nedsat den til et meget lille Beløb og ladet være at nedsætte Petroleumstolden. Jeg gentager, at jeg er bange for, at denne Ophævelse ikke vil komme Publikum til gode, men at simpelt hen de tre Firmaer blive enige om at putte Gevinsten i Lommen. Sandsynligheden er for, at de ville

gøre det, naar de ere saa smarte Købmænd, som jeg tror, de ere. Selv om de nu konkurrere, kunne de nok blive enige.

Til sidst skal jeg gøre den Bemærkning, at naar de ærede Herrer have nedsat den bestaaende Toldbeskatning med 11 Milioner, vil det sige overordentlig meget. De Herrer finde Kompensation andetsteds, men de have hver Gang fundet Kompensation ved at optage ny Skatter. Jeg kommer her uvilkaarlig til at mindes en Scene af Historien. Der var en Gang en gammel Konge, hvis Søn, hver Gang der blev bragt Meddelelse om Faderens Sejre, gav sig til at græde og sagde: Saa bliver der jo slet ingen Sejre tilbage til mig og min Tid. Paa samme Maade maa det siges, at der siden Systemskiftet i den Grad er blevet lagt Beslag paa ny Skatter, først ved den store Omordning af de direkte Skatter og siden ved denne Lov, at der vil blive meget faa Skatteobjekter tilbage for en kommende Generation, og det maa beklages.

Jeg finder, som sagt, denne Lov for et beskyttelsesvenligt Standpunkt utilfredsstillende. Men medens jeg er overbevist om, at hvis jeg var den, der stod med Forligsansvaret, vilde jeg ikke slutte et Forlig med dette indhold, vil jeg dog paa den anden Side sige, at naar Spørgsmaalet bliver, om jeg eventuelt vil være med til at forkaste det, naar andre slutte sig dertil, er jeg ikke sikker paa, at jeg vilde det. Ikke fordi jeg betragter denne Toldlov som god — jeg betragter den som daarlig —, men det staar mig klart, at med det Flertal, som sidder her i Tinget, og den maaske ikke alt for stærke Modstandskraft, der er i det andet høje Ting, vil det være rigtigt at faa denne Forhandling endt nu. Men jeg gentager, at De, mine Herrer af Flertallet, sammen med Socialdemokratiet maa tage Ansvar for denne Lov, maa tage Ansvar for overfor vort Erhvervsliv i den kommende Tid.

Til Slut maa jeg endnu gøre en Bemærkning til det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), og det er den, at det glæder mig meget, at han fremkom med de Ytringer med Hensyn til de danske differentierende Banetakster efter Overenskomsten med de preussiske Statsbaner, og ogsaa, at det ærede Medlem udtalte, at Administrationen saa vidt muligt og i rigt Omfang skulde bruge dansk Arbejde. Jeg antager, at denne Udtalelse af det ærede Medlem er et Løfte, som vi kunne stole paa, saa at han, hvis han selv f. Eks. som Minister en Gang i en nærmere eller fjernere Fremtid skulde have med offentlige